

**ARTURO
PADILLA
LA
TEMPESTA**

Estrella Polar

Arturo Padilla de Juan

La tempesta

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Columna Jove

© 2011, Arturo Padilla de Juan
© 2011, Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,
Peu de la Creu 4, 08001 Barcelona

Disseny de la col·lecció: Columna Group, S.A.

© Fotografia de la coberta: Corbis

Disseny de la coberta: Tamara Sánchez

Primera edició: maig del 2011

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.

Dipòsit legal: B. 14.140-2011

Imprès a: Bookprint

ISBN: 978-84-9932-347-3

Aquest llibre no podrà ser reproduït,
ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

—Nahara! No m'agrada com vas vestida!

—Doncs a mi sí.

—Amb aquesta faldilla tan curta sembles una dona de carrer i la samarreta té un escot massa provocatiu. Et recordo que només tens quinze anys.

—Tothom va així. Tu no hi entens, de roba.

—M'és igual. Has de vestir de manera decent pel barri. Vull que et canviïs.

—No tinc temps. He quedat amb la colla i faig tard.

—Doncs que esperin, no et deixo sortir així —va reiterar la Isabel.

—Però què dius, flipada? —va fer, revoltada.

—No em parlis com si fos qualsevol amiga teva —li va cridar, alterada—. Sóc la teva mare i mentre visquis aquí m'hauràs d'obeir. Si no, ja saps on és la porta!

La Nahara li va descarregar una mirada elèctrica.

—Si estàs amargada no és culpa meva, però no m'has d'amargar a mi també.

Va agafar la bossa d'una revolada i va obrir la porta de casa.

—Nahara!

—Deixa'm en pau, bruixa! —va contestar tancant la porta de cop.

Va baixar les escales ràpidament. La Isabel la cridava per l'interfon del portal, però ella no es va immutar.

La Nahara tenia un caràcter fort i agressiu. Tenia les idees molt clares i una gran resolució per dur-les a terme. Era decidida, impetuosa i independent, però alhora sociable i espontània, de manera que s'havia fet força popular a l'institut. De vegades, tendia a tergiversar la realitat i explicar-la des d'una perspectiva tan distorsionada que arribava a creure's les seves pròpies mentides.

Va creuar el carrer. Les rajoles de la vorera eren molles perquè havia plogut feia poc. Va caminar uns cinc minuts fins a arribar al portal de la Sílvia, la seva millor amiga.

Quan l'ascensor va deixar-la al tercer pis, l'amiga ja l'estava esperant al llindar de la porta.

La Sílvia era una noia molt diferent d'ella, responsable, prudent i madura, l'amiga que tothom voldria tenir, ja que sabia donar bons consells i valorava molt l'amistat.

—Què tens?

—Sílvia, em puc quedar a dormir a casa teva?

La noia va convidar-la a passar i totes dues van entrar a l'habitació. La Nahara tenia el rostre rígid i els ulls foscos, profunds.

—Au va, explica'm què ha passat.

Ella es va quedar en silenci, tot construint un mur invisible al seu voltant. Tot i així, la Sílvia sabia per quines esclatxes endinsar-s'hi.

—Problemes amb la teva mare, oi?

—Sí, m'ha fet fora de casa.

La Sílvia la mirava directament als ulls i la Nahara va desviar-li la mirada de seguida.

—Tia, que ens coneixem. Digue'm la veritat.

L'astúcia de la Sílvia va enderrocar el mur de silenci que s'havia construït.

—Tia, no la suportó —li va confessar—. M'ho controla tot: el que faig, el que em poso... Sap que no suportó que em vigili tant, però em diu que l'he d'obeir mentre visqui amb ella i que si no, ja sé on és el carrer. Per a mi és com si m'estigués fent fora.

—No exageris...

—Sílvia! De vegades penso que no m'entens! La meva mare s'ha cansat de mi.

—Au va! No diguis ximpleries. Segur que vol que dormis a casa. Tu ets tot el que li queda. Vinga, no hi pensis tant i anem a la plaça.

—Potser tens raó —va resoldre amb un sospir.

A la plaça hi havia l'Esther i la Montse amb la resta de la colla. Totes quatre eren les més populars de quart. Sempre se'ls afegien altres grups de l'institut i arribaven a ser una colla de més de vint persones. Tots plegats passaven les tardes asseguts als bancs, tot xerrant i menjant pipes fins a l'hora de sopar.

El cel es tenyia de tons grocs i vermelloso. Hi havia petits bassals d'aigua a la plaça que reflectien els colors d'un sol que es resistia a morir.

La Nahara s'havia acomiadat de la colla i bevia aigua d'una font de la plaça. Aleshores, algú que passava a prop va trepitjar un bassal d'aigua i la va esquixar. La Nahara va incorporar-se furiosa i va observar com la Pitó s'allunyava amb un somriure estúpid, seguida de les seves amigues incondicionals, les dues Mosques Vironeres. Li

hauria agradat insultar-la fins a quedar afònica, però va evitar cridar l'atenció.

«Aquesta harpia no sap amb qui està jugant», va pensar, irritada.

La Pitó era arrogant i maquinadora. La corroïa d'enveja que la Nahara fos tan popular i subtilment intentava ridiculitzar-la. Sabia mostrar, no obstant això, una cara simpàtica davant dels seus companys i s'havia fet molt coneguda a l'institut, tot i que sempre havia estat a l'ombra de la Nahara. Ella l'anomenava «la Pitó» perquè era llesta, subtil i perillosa com una serp.

La Isabel era a la cuina pelant patates. El disgust se li marcava a la cara. En arribar la Nahara, va contemplar-la a través d'unes ulleres esquitxades de llàgrimes resseques. Tenia la cara pàl·lida i demacrada, xuclada per una gran aflicció interna.

La Nahara no sentia cap mena de compassió. Considerava que tot l'afectava massa i que estava frustrada perquè la seva vida girava entorn de la llar, sense trobar sentit en res més. Vivia tancada en una bombolla que li impedia relacionar-se amb altres persones i per això només sortia de casa per treballar i comprar.

—Avui no soparé —va anunciar mentre anava a la seva habitació.

La Isabel va sospirar sabent que hauria de mantenir una nova lluita.

—Nahara, has de sopar com sempre —va voler raonar en sortir de la cuina—. No em facis tenir un altre disgust.

—No tinc gana.

—Fes un esforç. Hi ha molts nens al món que es moren de gana i tu ni tan sols saps apreciar el que tens.

—He dit que no! —va cridar—. Ets sorda o què?

—Nahara, sisplau! Últimament menges poc i t'estàs aprimant.

—Què passa, em tens enveja i vols fer-me engreixar?

—Com vols que et tingui enveja? —va reaccionar, trasbalsada.

—Tens enveja perquè no ets jove i vols que m'engreixi perquè acabi com una vaca.

La Isabel no se'n sabia avenir.

—No diguis ximpleries.

—Ets una egoista!

I va tancar la porta de l'habitació fent trontollar les parets.

La Isabel es va haver d'apartar per no rebre un cop. Se sentia el batec del cor accelerat enmig del silenci del passadís. Va pensar a obrir la porta, però la mà li tremolava fins i tot abans de posar-la a la maneta. Era millor deixar la seva filla en pau. Estava massa alterada i els veïns ja devien estar farts dels seus crits.

Es va quedar dreta mirant la porta.

Una altra batalla perduda. A cada nova discussió percebia que la seva vitalitat disminuïa i que un sentiment de depressió amenaçava la seva fràgil serenitat.

La Nahara, a l'altra banda de la porta, se sentia angoixada. No podia parlar amb la mare perquè de seguida es posava histèrica. Si el pare fos amb elles podria estabilitzar

aquests desequilibris i potser l'ambient familiar hauria estat més relaxat. O potser no. Perquè una cosa continuaria igual: odiava la seva mare.

Va obrir el calaix de la tauleta de nit i va agafar una fotografia estripada que hi havia damunt d'unes revistes. L'havia contemplada milers de vegades. Un cop més, els seus dits van acariciar les dues cares somrients.

S'encenia d'odi cap a la seva mare. No la perdonaria mai. Quan de vegades se sentia culpable per com la tractava, mirava la fotografia i s'esvaïa qualsevol sentiment de compassió.

Es va posar el pijama i se'n va anar al llit. Després d'apagar el llum, en el silenci de la nit, va sentir els plors de la seva mare al menjador.

Passaven dos minuts de les vuit i caminava tranquil·lament per l'avinguda principal del poble, tot i que feia tard. No valia la pena anar a corre-cuita només per arribar un parell de minuts abans a l'institut.

La boira envaïa l'avinguda i en difuminava el final. Vivia a Vilaroca, un poble barceloní envoltat de muntanyes que rebia a primeres hores del matí l'assetjament fantasmal de la boira. Era principi d'octubre i el sol cada vegada sortia més tard, i permetia que la fredor de la tardor s'anés infiltrant al poble.

Quan va arribar a l'entrada de l'institut, havien començat les classes i els patis estaven deserts i silenciosos. Semblava que la boira s'encarregués d'asfixiar i fer desaparèixer tothom. Sort que la conserge continuava a la porta, esperant-la.

—Bon dia, Nahara.

—Bon dia.

—Afanya't, que passen deu minuts.

La conversa quedava suspesa a l'aire amb bafarades calentes. La conserge sempre li deia el mateix, però mai no tancava la porta fins que ella no entrava.

Va arribar a l'aula. Els seus companys li havien deixat la porta entreoberta perquè no fes soroll en entrar.

A través de l'escletxa, observà el professor de llengua

escrivint a la pissarra. Si entrava ara, la veuria i l'esbroncària. Per això, va empènyer la porta lleugerament perquè grinyolés i el soroll va avisar els seus companys que havia arribat.

—Josep, obro la finestra —va reaccionar l'Ahmed que es va aixecar de la cadira i es va dirigir cap a una finestra oposada a la porta.

En Josep va parar d'escriure, alarmat.

—Però ets boig o què? —li va cridar—. Com vols obrir amb el fred que fa a fora?

—És que m'estic marejant i necessito aire.

La Nahara aprofità que el professor estava distret per entrar silenciosament a classe i seure al seu lloc. La Pitó va tossir expressament per avisar en Josep, però ell continuava observant, incrèdul, l'Ahmed.

El noi, que havia vist la Nahara de reüll, va decidir posar fi a la comèdia.

—Però tens raó, fa molt de fred.

Tota la classe rigué i en Josep es quedà força atordit. Era un home molt despistat que vivia en una altra esfera i que no s'adonava del que passava a l'aula.

La Nahara va somriure a l'Ahmed donant-li les gràcies i ell la va correspondre amb un altre somriure de complicitat.

L'Ahmed era un noi marroquí de setze anys molt espavilat, obert i eixerit. Havia arribat al país feia uns mesos i s'havia posat a treballar al camp per ajudar la seva família, però un amic l'havia convençut perquè es matriculés a l'institut i acabés els estudis obligatoris per poder aspirar a una feina millor. El noi aprenia ràpidament i s'havia integrat molt bé a la classe. La Nahara li tenia un afecte especial i s'hi compenetrava molt bé.

El professor va començar a explicar la literatura del segle XVI i el seu parlar lent i avorrit va fer que mitja classe s'endormisqués.

—Sílvia, juguem a la paella? —li xiuxiuejà la Nahara. La seva amiga seia al seu costat.

—Ara?

—Sí. O vols que ens tallem les venes de l'avorriment?

El joc ja estava preparat de dies anteriors. Cadascú a la classe tenia assignat un ingredient de la paella i, quan algú esmentava aquell ingredient, l'al·ludit s'havia d'aixecar. Era força divertit, perquè el professor es desconcentrava i havia d'interrompre contínuament la classe. I quan algú cridava la paraula «paella», tothom s'havia d'aixecar alhora. Òbviament, el joc deixava trastocats els professors i molts acabaven marxant de l'aula, incapços de continuar la lliçó.

—Vés-ho escampant, Sílvia.

La classe va convertir-se en una olla de grills. La proposta es transmeté de taula en taula amb bona acollida i tots els companys van estar a l'aguait per començar el joc.

La Nahara inicià la gresca.

—Musclo!

L'Ahmed s'aixecà i tornà a seure. El professor se'l va quedar mirant amb cara d'incomprensió.

—Què et passa, Ahmed? Tornes a tenir fred?

—Pollastre!

La Nahara s'aixecà d'un bot i es va tornar a asseure.

—I tu, què tens, noia?

—Gamba!

Un altre s'aixecà i va tornar a seure de seguida.

—Es pot saber què passa? —preguntà en Josep, suant—. Si heu d'anar al lavabo, demaneu-m'ho.

—Calamar!

El professor contemplava neguitós com els seus alumnes s'aixecaven sobtadament com enrampats, sense ordre ni lògica. A més, anava sentint paraules com ara «escopinyes», «pèsols», «sèpia»... No entenia el mecanisme d'aquell joc i es va desconcentrar en presenciar tant de batibull.

—Voleu estar-vos quietes? —cridà atabalat.

La Nahara i l'Ahmed es va mirar amb una brillantor maliciosa als ulls i es van llegir el pensament.

—Paella! —van fer tots dos alhora.

L'aula va retronar. Tothom va aixecar-se immediatament com un exèrcit preparat per lluitar i el professor va agafar un atac d'ansietat. Gairebé no podia respirar i es va quedar blanc com un mort.

—Això no em pot estar passant a mi —deia mentre es ventava amb un dossier—. M'ha de tocar una mica l'aire.

Va marxar de l'aula a pas lleuger i suportant el pes de la impotència.

Quan va desaparèixer, la classe va esclatar en crits d'alegria. Tots junts eren una pinya, el terror dels professors.

Com que quedaven vint minuts per a l'assignatura següent, van reunir-se en grupets per xerrar o escoltar música.

—Sílvia, fem un tomb per l'institut —li va proposar la Nahara.

—Vinga, va.

—Ei, quedeu-vos —els va demanar l'Oriol—. Ara ballarem *break* i vull dedicar-te el ball, Nahara.

—Millor que em dediquis cartes d'amor —li va contestar, sarcàstica.

L'Oriol va fer un somriure de circumstàncies. Era el guapo de la classe, el noi desitjat per totes les noies de l'institut. Moltes quedaven embadalides en veure'l passar i competien per atreure la seva atenció. A ell li agradava coquetejar amb totes, però se sentia especialment atret per la Nahara, l'única que no li mostrava cap mena d'interès.

Ell i els seus amics eren *breakers* i tota la classe s'amuntegava al seu voltant per veure'ls ballar quan no hi havia professor.

—Tia, controla't una mica.

—Amb l'Uri?

Totes dues voltaven pels passadissos del centre.

—Sí, amb l'Uri. Sembla que et molesti.

—Li cal un tall de tant en tant —assegurà amb el cap ben alt—. És un cregut.

Passaven per la classe de l'Esther i la Montse i van aturar-se per saludar-les a través del vidre. Després, van visitar amics d'altres cursos que estaven fent classe amb la porta oberta. La Nahara coneixia gairebé mig institut i s'havia guanyat l'admiració i la simpatia de molts.

Quan va sonar el timbre, van tornar a l'aula.

Les dues classes següents van fer-se eternes i, quan va arribar l'hora del pati, tots van sortir a la desbandada. La Nahara, la Sílvia, l'Esther i la Montse van asseure's en un banc i de seguida els companys van envoltar-les. La Nahara tenia un magnetisme que atreia a tothom. S'havia convertit en reina sobirana de l'institut, els seus desigs sempre es complien i tenia coneixement de tot el que pas-

sava al pati. Se sentia segura i confiava plenament en el suport dels seus companys.

Tocava anglès amb la Neuròtica. L'anomenaven així perquè era una professora molt impertinent i un feix de nervis, que volia silenci absolut i els renyava per qualsevol cosa.

—Ei, fem una competició de canons amb la Neuròtica? —proposà la Nahara als seus companys—. Mai no mira enrere.

—Avui estàs imparable, Nahara!

Tothom va estar-hi d'acord i ella va dibuixar una gran diana a la pissarra. La competició consistia a utilitzar els tubs dels bolígrafs com a canons i bufar boletes de paper ensalivades per encertar el centre de la diana.

Quan la Nahara va haver acabat de dibuixar-la, tots van seure expectants i van esperar l'arribada de la professora.

—*Hello! Open your books* —ordenà només d'entrar—. *We're going to check the exercises.*

No va mirar la pissarra. Simplement, va obrir el llibre i va començar a dictar una ràfega de respostes. Sempre anava accelerada i es movia nerviosa, com si necessités anar al lavabo amb urgència.

L'Ahmed i la Nahara van aprofitar que estava distreta per inaugurar el joc. Van bufar els seus canons i les boletes ensalivades es van enganxar a la pissarra. Aviat els seus companys s'animaren i en pocs minuts l'aire es collapsà de petits projectils. Alguns tenien tanta potència i precisió, que la competició va ser molt disputada. La Neurò-

tica, mentre corregia els exercicis, aixecava el cap de tant en tant, però tothom amagava els tubs i mirava cap al llibre.

Tot i així, la professora, finalment, va adonar-se del que passava.

—Es pot saber què és això? —cridà assenyalant la pissarra—. Sembleu nens de pàrvuls.

Els seus crits perforaven les orelles i deixaven els cosos garratibats.

—De qui ha estat la idea?

Tots van abaixar el cap. No volien mirar la Nahara per no delatar-la, però tampoc no volien mirar la Neuròtica, que tenia els ulls envermellits i una vena al coll a punt d'explotar.

—Si no surt el culpable, tindreu una amonestació tots i cadascun de vosaltres —avisà.

La tensió s'anava condensant i absorbia tot l'aire. Els alumnes no s'atrevien a respirar i els batecs dels cors resonaven en un ambient tibant.

—He estat jo —anuncià la Nahara amb valor.

La Neuròtica l'observà rabiosa, com si fos un enemic perillós que li declarava la guerra.

—Fora de classe ara mateix! —vociferà amb una potència capaç de trencar els vidres—. Estàs expulsada de l'institut!

—Ei, tranquil·la, no estic sorda —li contestà aixecant-se serenament i sortint de classe.

Els companys la van observar admirats pel seu valor i autocontrol.

—Si la Nahara se'n va, jo també —va anunciar la Sílvia posant-se dreta.

—I jo —declarà l'Ahmed—. Tots som igual de culpables.

La Neuròtica va parpellejar, atònita.

—És injust que ho pagui tot ella —digué l'Oriol alçant-se—. Jo també me'n vaig.

—Silenci! —crijà la professora davant aquella sobtada insurrecció.

Va fer-se un silenci impregnat de vindicacions. La professora observà els alumnes, insegura de pronunciar les paraules que tenia en ment, però finalment va dir:

—Tothom qui marxi amb la Nahara tindrà una amonestació i serà expulsat temporalment de l'institut —avisà amb duresa—. Ara, que surtin tots aquells que la recolzen.

La Sílvia va ser la primera a sortir, decidida. L'Ahmed va seguir-la sense pensar-s'ho.

—Molt bé. Continuem la classe —va prosseguir, més calmada.

L'Oriol la va interrompre i també va sortir. Un amic seu, en veure'l, va fer el mateix. I després un altre.

La Neuròtica mirava amb duresa tots els que marxaven. Li xerricaven les dents de ràbia.

Cada cop més i més companys s'anaven aixecant i buidant la classe en solidaritat amb la Nahara.

La professora no s'hauria imaginat mai aquell suport massiu. En tots els anys de professió no s'havia trobat mai en una situació com aquella. Òbviament, li era impossible expulsar una classe sencera.

Al final, només van quedar-hi la Pitó i les Vironeres, que feien cara d'aparent indiferència.

A fora, la Nahara era victorejada pels amics. Consoli-

dava la seva popularitat i enfortia els llaços d'amistat amb els seus companys.

La Neuròtica va observar les tres noies que encara quedaven a l'aula. Semblaven enganxades, ben còmodament, a la cadira; per tant, era evident que no tenien intenció de marxar, però la seva postura indicava que tampoc de fer classe.

—Ja n'hi ha prou per avui —va decidir. I va tancar el llibre.